

Sygn. akt VI Ka 42/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 marca 2013 roku

Sąd Okręgowy w Słupsku VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Dariusz Dumanowski

Sędziowie: SO Andrzej Cyganek

SO Witold Żyłuk

Protokolant Katarzyna Gill

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Mieczysława Brunke

po rozpoznaniu w dniu 14 marca 2013 roku

sprawy **K. S.**

oskarżonego o czyn z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw.
z art. 11 § 2 k.k.

z powodu apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Chojnicach

z dnia 30 października 2012 roku w sprawie II K 164/12

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;
2. kosztami procesu za postępowanie odwoławcze obciąża Skarb Państwa.

VI Ka 42/13

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 30 października 2012 r., sygn. akt II K 164/11, Sąd Rejonowy w Chojnicach uznał **K. S.** (S.) za winnego tego, że:

- w okresie od 12 sierpnia 2011 r. do 10 listopada 2011 r. w C., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Gminę Miejską w C.
w kwocie 3.500,-zł w ten sposób, że wprowadził w błąd przedstawiciela Gminy co do faktu posiadania stopnia naukowego doktora habilitowanego,
a także powołując się na uprzednie wykonywanie usług na rzecz uczelni publicznych w kraju i za granicą oraz organów administracji publicznej
i samorządowej, zawarł z Gminą Miejską C. umowę o opracowanie strategii rozwoju społeczno-gospodarczego miasta C. oraz rozwiązywania problemów społecznych w mieście w latach 2014-2030,
a następnie w dniu 10 listopada 2012 r. posłużył się podrobionym dokumentem – dyplomem przyznania tytułu naukowego doktora habilitowanego, uzyskanego na Uniwersytecie A. M.

w P., czym działał na szkodę Gminy Miejskiej C.,

to jest popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw.
z art. 11 § 1 kk i w zw. z art. 12 kk;

za co – z mocy art. 286 § 1 kk przy zast. art. 11 § 3 kk – skazał go na karę
6 miesięcy pozbawienia wolności (pkt I), której wykonanie – na zasadzie art. 69 § 1 i 2 kk oraz art. 70 § 1 pkt 1 kk
– zawiesił warunkowo na okres próby 3 lat (pkt II), nadto – na mocy art. 44 § 1 kk – orzekł środek karny w postaci
przepadku dowodu rzeczowego w postaci kopii dyplomu doktora habilitowanego (pkt III).

Tymże wyrokiem zasądzono od oskarżonego K. S. na rzecz pokrzywdzonej Gminy Miejskiej C. 3.500,-zł z ustawowymi
odsetkami od dnia 01.08.2012 r. do dnia zapłaty (pkt IV), a w pozostałym zakresie – na podstawie art. 415 § 2 kpk –
powództwo cywilne pozostawiono bez rozpoznania (pkt V).

Wyrok zawierał także rozstrzygnięcia o kosztach procesu, z zasądzeniem
od oskarżonego na rzecz Gminy Miejskiej C. 600,-zł tytułem zwrotu tychże kosztów (pkt VI), jak i na rzecz Skarbu
Państwa 210,-zł tytułem kosztów sądowych,
w tym opłaty w wysokości 120,-zł (pkt VII), przy czym nie obciążono oskarżonego nieuiszczonymi kosztami procesu,
od których powódka cywilna była zwolniona
z mocy prawa.

A p e l a c j ę złożył **prokurator**, który zaskarżyła wyrok na niekorzyść oskarżonego w części dotyczącej rozstrzygnięcia
zawartego w pkt IV

w przedmiocie powództwa cywilnego „zasądzającego obowiązek zapłaty na rzecz pokrzywdzonego kwoty 3.500,-zł
tytułem naprawienia szkody” /k. 142/ i podniósł zarzut obrazy przepisów postępowania – art. 413 § 1 pkt 6 kpk,
mającej wpływ

na treść orzeczenia, przez zaniechanie powołania art. 415 § 1 kpk, wskazującego na zastosowany tryb orzekania o
roszczeniach wynikających z powództwa cywilnego,

w n o s z ą c, w konkluzji, o zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie IV przez uzupełnienie rozstrzygnięcia w
przedmiocie powództwa cywilnego o przepis
art. 415 § 1 kpk.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

apelacja jest – w stopniu oczywistym – bezzasadna.

Otóż, czego skarżący zdawał się nie dostrzegać, norma pomieszczona
w dyspozycji art. 413 § 1 pkt 6 kpk określa powinność wskazania w treści wyroku zastosowanych przepisów „ustawy
karnej” (sic!), wobec tego – co nie może ulegać najmniejszej wątpliwości – owa powinność odnosi się wyłącznie do
prawa karnego materialnego, a nie procesowego, choć z takimi wyjątkami, kiedy zasadnym jest powołanie norm z
obu wymienionych dziedzin prawa łączne, co może mieć miejsce na przykład w wyroku zawierającym orzeczenie o
umorzeniu postępowania.

Taki stanowisko znajduje pełne oparcie w tezie sformułowanej w wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 23
sierpnia 2000 r. (II AKa 193/2000), wprost odnoszącej się do zarzutu apelacyjnego w niniejszej sprawie, a mającej
następujące brzmienie:

(...) Skarżący nie ma racji, iż sąd I instancji nie podając w treści wyroku podstawy prawnej rozstrzygnięcia o
powództwie dopuścił się naruszenia przepisu art. 413 § 1 pkt 6 kpk.

Zgodnie z powołanym przepisem sąd jest zobowiązany do podania w treści wyroku zastosowanych przepisów ustawy
karnej. Podstawa prawna do rozstrzygnięcia o powództwie cywilnym znajduje się w art. 415 kpk. Przepisy tego artykułu

wskazują jak należy postąpić z powództwem cywilnym w określonych sytuacjach procesowych, co determinuje określonej treści rozstrzygnięcie, które powinno znaleźć się w wyroku. Rzecz jednak w tym, że przepisy te znajdują się w kodeksie postępowania karnego, które nie są ustawą karną w rozumieniu

art. 413 § 1 pkt 6 kpk. Ustawa karna jest zespołem norm prawnych określających przestępstwa, tj. czyny zabronione pod groźbą kary, ustalających zasady odpowiedzialności za te czyny oraz kary i inne środki – karne i zabezpieczające. Inaczej mówiąc, ustawą karną jest akt prawny w randze ustawy, zawierający przepisy prawa karnego materialnego. Skoro podstawą prawną rozstrzygnięcia

o powództwie cywilnym są przepisy prawa procesowego, a w sensie materialnym także prawa cywilnego, związanego z odpowiedzialnością deliktową, sąd

I instancji nie dopuścił się naruszenia prawa procesowego poprzez zaniechanie wskazania podstawy prawnej swego rozstrzygnięcia w omawianym zakresie. (...)

Nie sposób przy tym nie zauważyć, iż apelujący wyraził w sformułowanym zarzucie pogląd, że zasygnalizowane przezeń „uchybiecie” (obraza przepisów postępowania) miało wpływ na treść zaskarżonego wyroku, tymczasem – jak się jednak okazało – w pełni aprobował zawarte w tymże orzeczeniu rozstrzygnięcia, także co do samej materii zasądzanego powództwa cywilnego, nie przedstawiając żadnej argumentacji w aspekcie wpływu tego uchybienia na treść orzeczenia, a to w części tego rozstrzygnięcia, jakie zostało zawarte w pkt IV wyroku. Na tym więc tle podniesiony zarzut jawił się być zgoła chybionym, nie mogącym – jako taki – znaleźć zrozumienia.

Z tych to powodów, a stosownie do dyspozycji z art. 437 § 1 kpk, Sąd Okręgowy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, uznając wniesioną apelację za oczywiście bezzasadną.

O kosztach procesu za postępowanie odwoławcze orzeczono na podstawie art. 626 § 1 kpk, obciążając nimi Skarb Państwa.